

Stručni rad

IZ EKONOMIJE U POEZIJU TRAGOM EMOCIJE I VREMENA

Aleksandra Hohnjec, mag. oec. mentor
Ekonomska i birotehnička škola Bjelovar

mr.sc. Jadranka Dorešić, dipl. oec., savjetnik
Srednja škola Ivan Švear Ivanić Grad

Sažetak

Festival poezije "Ban Josip Jelačić", održan po šesti put u Zaprešiću, predstavlja izuzetno važan kulturni događaj koji okuplja pjesnike iz cijele Hrvatske i inozemstva. Ovogodišnja tema natječaja "U rukama vremena" inspirirala je velik broj autora na razmišljanje o protoku, zaustavljanju i simbolici vremena. Među više od 250 prijavljenih radova, i mi, autorice ovog stručnog članka, odlučile smo sudjelovati vlastitim pjesničkim radovima. Pjesnički izričaj za nas predstavlja osobni i profesionalni oblik izražavanja, ali i važan segment cjeloživotnog obrazovanja. Pisanje poezije omogućuje dublje razumijevanje svijeta, introspekciju i razvoj senzibiliteta za nijanse jezika i emocija. Tema vremena pokazala se iznimno poticajnom jer otvara prostor za tumačenje kako povijesnih, tako i osobnih trenutaka. Sudjelovanje na festivalu donijelo nam je novu razinu umjetničke motivacije i međusobne suradnje. Poezija u kontekstu festivala nije natjecateljska, već zajednička, dijaloška i povezuje snaga jezika i duha. Kroz ovaj stručni članak želimo predstaviti značaj festivala, proces pisanja i razmišljanja o temi, te vlastito iskustvo kao pjesnikinja. Naš cilj je pokazati kako i obrazovni radnici kroz stvaralaštvo doprinose kulturi riječi i održavanju književne scene. Festival poezije nije samo natječaj, već prostor gdje vrijeme i stih postaju jedno.

Ključne riječi: poezija, festival, vrijeme, stih, umjetnički izričaj

1. Uvod

U svakodnevici nastavničkog rada, okruženoj planovima, rokovima, brojkama i evaluacijama, poezija nam dolazi kao prostor slobode. Kao ekonomistice, često smo usmjerene na racionalno i mjerljivo, ali upravo stih nudi ono nemjerljivo – emociju, dubinu, ljudsku dimenziju. Učionice kojima svakodnevno prolazimo pune su potencijala i unutarnjih svjetova naših učenika, ali i nas samih. Ponekad je upravo poezija način da iskažemo ono što ne stane u brojke ni tablice. Sudjelovanje na festivalu poezije “Ban Josip Jelačić” bio je naš osobni iskorak u svijet riječi koje traju, i kao takav ostavio je trag i na nama i u vremenu koje živimo.

Festival, čiji je domaćin Pučko otvoreno učilište Zaprešić, postao je mjesto susreta različitih glasova, a ovogodišnja tema “U rukama vremena” otvorila je prostor za promišljanje ne samo o vremenu kao fizičkoj kategoriji, već i o njegovom simboličkom značenju. Vrijeme koje mjeri ekonomija nije isto što i vrijeme koje mjeri poezija ali jedno drugo mogu nadopuniti. Upravo smo to otkrile u procesu pisanja.

2. Pjesme kao osobni doprinos temi vremena

Sudjelovanje na festivalu započelo je razmišljanjem o značenju same teme “U rukama vremena”. Što znači imati vrijeme u rukama? Možemo li ga zaustaviti, razumjeti, promijeniti? Kao nastavnice ekonomije, naučene smo racionalno upravljati vremenom, planirati i bilježiti, no kroz poeziju smo ga pokušale uhvatiti i osjetiti.

Pisanje pjesme bio je introspektivan proces. Svaka od nas tražila je vlastiti pjesnički izraz slobodan u formi, ali snažan u emociji. Pjesme su nastajale tiho, često kasno navečer, kada svakodnevna buka utihne i preostane samo misao, ritam, riječ. Jedna pjesma promišlja društvene fenomene, užurbanost suvremenog života i zaborav na male radosti. Druga pak razmatra filozofski i životni pogled na vrijeme, koje istovremeno prolazi i oblikuje nas. U obje pjesme zrcali se i osobna i profesionalna razina jer u učionici, kao i u stihu, dijelimo vrijeme s drugima.

Prijava na festival bila je jednostavna, ali čin slanja pjesme predstavljao je izlazak iz zone sigurnosti. Poslale smo ne samo tekst, već dio vlastite intime i pogleda na svijet. Osjećale smo uzbuđenje, ali i zahvalnost što postojimo u prostoru gdje se još uvijek vrednuje riječ, gdje poezija ima moć spajanja i razumijevanja.

Sudjelovanje među više od 250 autora potvrdilo nam je da poezija nije rezervirana za odabrane, već za svakoga tko želi misliti, osjećati i stvarati. Najveća nagrada bilo je zajedništvo tj. osjećaj pripadnosti krugu ljudi koji vjeruju u snagu jezika, bez obzira na profesiju, dob ili iskustvo. Upravo to iskustvo želimo prenijeti u svoj rad i učenicima pokazati da i uz sve zahtjeve školskog kurikulumu postoji prostor za stvaralaštvo, za riječ koja ostaje.

U RUKAMA VREMENA

U rukama vremena pletemo san
kradući trenutke dan po dan.
Kroz godine trčimo puni nade
trenutke radosti život nam krade.

Grotlo vremena nikog ne štedi
trebamo živjeti za ono što vrijedi.
U vrtlogu tračeva, intriga i manipulacija
život nam komplicira i administracija.

Ne uživamo u ljepoti mirisa cvijeća
zvukovima, okusima i dodirima proljeća.
Jurimo za zaradom u svijetu profita
al' sreća je često u malim stvarima skrta.

Zaboravljamo brzo zahvalnost i sreću
u trenutku se život i smrt okreću.
Neka empatija bude kormilar života
jer ona je skrivena i istinska ljepota.

Tko si ti, čitaooče, koji čitaš pjesmu moju
jesam li dotaknula dušu tvoju?
Stihovima koji mojim venama struje
u bilu vjetrova života neprestano bruje.

Pogledaj u daljinu i pusti misli svoje
poslat ću uspomene na staze tvoje.
U rukama vremena zajedno ćemo biti
prostranstvima života skupa ćemo jedriti.

Aleksandra Hohnjec

Slika 1: Pjesma Aleksandre Hohnjec

U rukama vremena

Vrijeme teče, ne stoji, ne čeka,
kao zvuk u šumi, kad odjekne jeka.
Pokušaj stati ili vratiti dan,
no prošlost nestaje, ovo je samo san.

U rukama vremena sve je nestalno,
svaka sekunda bježi fatalno.
Tko misli da može naći put do kraja,
ono ga nadmaši, bez straha, bez sjaja.

Sudbinu gradi svaki trenutak,
ni u snu ne tražiš utješan kutak.
Svaka pogreška, svaki trag u noći,
sami je nosimo kroz životne moći.

Zato vrijeme nije neprijatelj tvoj,
ono je putnik, jer s tobom je samo broj.
Kroz tugu i smijeh, kroz radost i bol,
s njim svaki dan sjedaš za stol.

U rukama vremena ništa ne stoji,
svaka je sekunda nova i svaka se opet broji.
Tako se uči, tako se raste,
kroz svaki pad, u njemu se i odraste.

U rukama vremena, ne možeš stati,
ali možeš učiti, možeš puno dobroga dati.
I kad dani odu i kada noći prođu,
vrijeme teče i drugi dani opet dođu.

Jadranka Dorešić

Slika 2: Pjesma Jadranske Dorešić

3. Zaključak

Festival poezije "Ban Josip Jelačić" ponovno je pokazao koliko je snažna i važna poezija u suvremenom društvu. Sudjelovanje na ovom festivalu omogućilo nam je dublje razumijevanje vremena ne samo kao teme, već i kao strukture života. Kroz pjesnički rad doživjele smo kako vrijeme prestaje biti apstraktna ideja i postaje konkretan osjećaj, stih, riječ. Naše pjesme nastale su iz želje da oblikujemo ono neizrecivo, ono što svakodnevno osjećamo, ali rijetko izgovaramo. Sudjelovanje u festivalskom natjecanju nije bilo motivirano natjecanjem, već potrebom za dijeljenjem osobnog doživljaja svijeta.

Svaka prijavljena pjesma bila je korak prema razumijevanju svijeta, ali i nas samih. Kroz pisanje i čitanje pjesama učimo kako ostaviti trag, kako oblikovati riječ koja ostaje. Festival je istodobno prostor stvaranja i zajedništva, gdje se susreću različite poetike, generacije i senzibiliteti. Naše pjesničko iskustvo ne završava ovim natjecanjem, već ga planiramo nastaviti i dalje razvijati. U radu s učenicima prenositi ćemo iskustvo ovog festivala kao primjer važnosti izražavanja, slobode mišljenja i umjetničkog stvaranja.

Poezija nije povlaštena domena, već univerzalni jezik kojim svi možemo govoriti. Festival je potvrdio da se vrijedi odvažiti na pisanje i da svaka riječ može pronaći put do čitatelja. Zbog svega toga, festival poezije nije samo manifestacija, već kulturni čin trajanja u vremenu koje ne prestaje.

4. Literatura

- [1.] <https://www.pouz.hr/natjecaj-vi-festival-poezije-ban-josip-jelacic-nagrada-konjanik/> (27.7.2025.)
[2.] <https://zapresic.hr/> (27.7.2025.)